Paar naeriku magâsa
Oa rauna oa raula
Liiwa jääre lingu sêle.
En pani polarujani,
Viju sillo waipufida,
Sei pitkile õlile,
Köwerile kõlkajale.
Selle pääle afutarje magama,
muud rahwas muiduoji õlgidella, õlgidella
põrmandalla. ———

Hommikul teretab äim minijat sõnadega:
— Tere, tere minja
Maga-kammerist Tuldud oji" —

Naerik waatu: „Weegu paigas
Weegu endocs."

Päew kaduo wanadel mooguft juttu westes,

wahete wahel wana mardjuxest rüüpates
õige lõbujasti mööda. Naeremad wiitsiwad
ma aiga tandsides ja waltsides.
Õhtul wotti paraft jõõmist lahja jagamine
käsile. Lahjad Tuuarje wilonitega laual.
Naerik wendpõrutab peitsjago waatu lauda,
hüüdes: „Umm, äim waxa lunastama!"
Esimese jõõmise äim ei tule wel, aller
kolmandama hüüe pääle ilmub äim ja
küsib: „Mis wax onarjab?" Talo wastatarje:
„Wiis wana, kuus nõwo jaoga jarsja taaldri".
Selle paale wixxab äim uhe wrossi ning jaga-
mine alganeb. Esimesed jaajad on muiduoji
peigne wanemad, siis nemmad ja õed; taga
jarel muud jõgulased. Seda suurtraemu, mis
ringitus nendele tale, näitawad sõbiga üles, et
nad õhtu nimetati ja nimetarje wel praegugi Suure jõõmo õhtuks.